

Во дисаки, майко, зелена долама,
Во долама, майко, отъ юнака глава,
Со 'се десна ржка. Глава му приличатъ
На моего брата, отъ левенти Гьоргія;
Пърстен-отъ му пентъ: левентъ Георгіа.“
Уще Яна збор-отъ, реч-отъ не дорекла,
Етого наимали-отъ братъ нейдзъ велеше:
„Айде Яно, айде на свадба да до'ишъ,
Брата ке жениме, сестра ке мѣжиме!“ —
„Чекай, брате, чекай, цвеке да собирамъ,
Цвеке да собирамъ, свеща да усучамъ!“ —
„Айде Яно, айде, защо ти ѣ свека?“ —
„Треба, брате, треба, за кога ке венчатъ.
Чекай, брате, чекай, погача да месамъ
Погача да месамъ, вино да наточамъ!“ —
„Айде, Яно, айде, защо ти ѣ вино?“ —
„Требитъ, брате, требитъ, да однесамъ поклонъ.
Постой, брате, постой, уще да те пращамъ
Още да те пращамъ, що руба да земамъ,
Даль цѣрно, цѣрвено, дали алъ губезно?“
Кинисала Яна по своего брата,
Па измина деветъ вишни-не планине,
Испеала Яна деветъ кралски пѣсми;
Завлезе въ десета, ѣ обмириса темянъ:
„Постой малу, брате, темянъ ми мирисать.“
„Айде, Яно, айде, сега сѣ венчавать.“
Па зачула Ана майкини гласеви:
„Що сетъ онѣ, брате, майкини гласеви?“ —
„Айде, Яно, айде, зеленъ венецъ віеть.“
Па догледа Яна натъ герамиди згора
Надъ герамиди згора траба бело платно.
Кога дома дойде що да видить Яна!
Мили-отъ ѣ брат-отъ спростренъ во стретъ кука!
Тогай викна Яна: „о леле до бога!
Кога немамъ брате, нейкю ни да живя!“
Реч-та не дорече въ час-отъ Яна падна,
Вчас-отъ Яна падна, падна и си зайде.
